

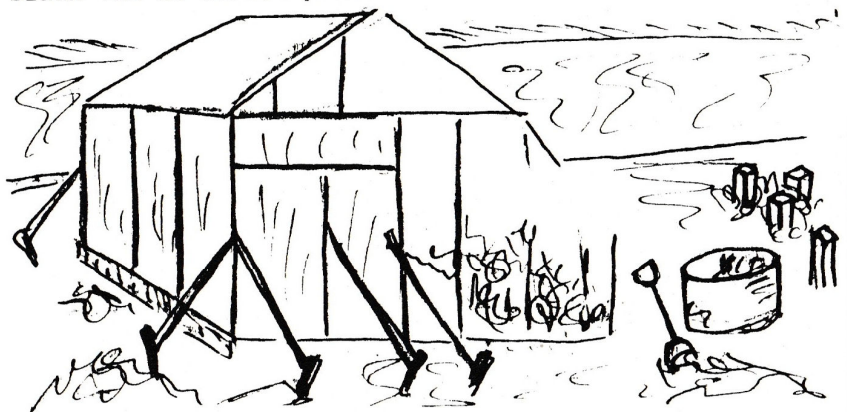
VOORJAAR 1985

de ontwikkeling van het project

Volkshuisvesting is akkoord met het door de gemeente ontwikkelde financieringsmodel. Nu moet Binnenlandse Zaken er nog zijn goedkeuring aan hechten. In mei komt - nauwelijks te geloven voor ons - de garantie af. Wel slaan nieuwe bezuinigingen toe. Het hout gaat van de gevels af - de centrale ruimte wordt casco opgeleverd - de fietsenberging krijgt geen beton- maar tegelvloer, enfin, de toeters en bellen verdwijnen, alleen het schuine dakje boven de berging bij de woningen kan blijven.

het groepsproces

Naast het in de gaten houden van de ontwikkelingen bedenken we een nieuw plan. Voorstel is om eventueel een rij woningen te gaan huren met 1 woning extra als gemeenschappelijke ruimte. Al t  enthousiast zijn we daar niet over maar we willen niet volledig met lege handen staan als ons eigen project uiteindelijk niet van de grond komt. De stemming in de groep is down, we stellen een deadline van afwachten tot 1 juli. Als in mei blijkt dat alles in orde komt blijft er een tijdlang een stuk van ongelooft en wantrouwen over wat ons nog boven het hoofd hangt. Een wantrouwen dat pas verdwijnt bij het slaan van de eerste paal.

'nieuwe bezuinigingen...blijft dit over?'

NAJAAR 1985

de ontwikkeling van het project

Anderhalf jaar later dan gepland kunnen we nu eindelijk met de bestekfase aan de gang. Ineens is er weer een hoge vergaderfrequentie om alle overgebleven punten in te kunnen spreken. Hiernaast vindt veelvuldig overleg plaats in het projektteam en na het slaan van de eerste paal ook in het bouwteam. Binnen de WBL worden de kontakten met ons door Frits Bijker van Berend Doorten overgenomen, aangezien het nu meer de technische uitwerking van het geheel betreft.

We gaan bezuinigen door een stuk zelfwerkzaamheid binnen de woningen. Behangen en verven gaan we zelf doen en daarvoor in de plaats krijgen we openslaande tuindeuren, tuimelramen op de zolderverdieping bij de vier-kamerwoningen en een deel van het materiaal voor de afbouw van de Centrale ruimte.

Andere voorstellen voor zelfwerkzaamheid zoals het leggen van de terrassen en paden bij de woningen zien we niet zo zitten. Wel mogen van ons de schuttingen tussen de woningen ('schaamschotten') vervallen. Deze lijken ons onnodig. (Inmiddels zijn er behoorlijk wat door de bewoners alsnog zelf geplaatst omdat de wind in de polder altijd harder waait dan je denkt).

Twee leden willen hun woonkamer uitbouwen waarvan de basis tijdens de bouw wordt gelegd. De toekomstige direkte burens zien dit in eerste instantie niet zo zitten, denken dat het licht uit hun woning hierdoor verdwijnt. (Nu zijn ze blij met het extra stukje beschutting, hebben ook geen windscherm nodig. Daarnaast is het een aardige 'break' in het hele project). Twee woningen krijgen met elkaar een doorbraak op de zolderverdieping waar hun tienerdochters slapen en op deze manier kontakt met elkaar onderhouden. Twee andere woningen laten de tussenwand in de berging vervallen. Medewerking van zowel WBL als aannemer in deze zaken is prima!

Het kiezen van gevelstenen, dakpannen, tegeltjes, deuren, kleur verwerk etc. gebeurt op een avond bij de WBL. De keuzemogelijkheden zijn o.i. t  beperkt en worden naderhand in overleg met Frits Bijker verruimd. Op 9 november wordt de eerste paal geslagen!

het groepsproces

Hoogtepunt in deze tijd is het slaan van de eerste paal. De organisatie ligt bij de groep en wij willen daar een eigen karakter aan geven.

Wat we dan ook doen. Mèt toneelspel, gezang en een door de kinderen bontgeverfde paal. Al met al een waarlijk feestelijk gebeuren!

Berend Doorten heeft steeds achter onze ideeën gestaan en wist regelmatig zowel binnen de WBL als de gemeente ook anderen te overtuigen (wat nogal eens nodig was). Voor ons staat dan ook als een paal boven water wie de eer van het slaan van deze paal zou toekomen.

We vinden ook een naam voor ons projekt. 'HESTIA'. Godin van het haardvuur en symbool van onderlinge banden. Lijkt ons aardig toepasselijk. (Later ontdekken we dat ze een van de weinige, waarschijnlijk zelfs de enige kuise godin is geweest).

Binnen de groep realiseren wij ons dat het nu menens wordt. Standpunten verhardden zich. Menigeen vraagt zich af wààr je teveel van jezelf inlevert ten behoeve van het geheel en waar je je duidelijk moet profileren nu het nog kan. Als je er eenmaal woont is het moeilijker een stap terug te doen. Achteraf beredeneerd een natuurlijk onderdeel van het proces. Destijds bar lastig!

het 'slaan' van de eerste paal